

ADY. Akire diákkorom óta újra és újra rátalálok

100 ADY. „Lobogó gyertyákban úszó szobák várnák, hogy érkezem...” – énekel-
tük Cseh Tamással az Ady-versösszeállításon, amelyet mi, a róla elneve-
zett líceum diákjai adtunk elő. Büszkék voltunk, lelkesek...

Ady ADY. Elvágtyam ebből a városból, viszont nagyon izgatott a városhoz
fűződő kapcsolata, a publicisztikái, az, hogy ott ülhettem, ahol ő... bár
tudtam, soha nem láthatom már viszont azt a várost, amelyben ő élt.

ADY. Kamaszként nagyon szerettem. Habzsoltam minden művét... később
eltávolodtam tőle, majd újra felfedeztem és egészen másként olvastam.
Kamaszként a lázadás fogott meg, most inkább az a mindent felégető
bölcshír irónia izgat.

ADY. Egy jóbarát a kezembe nyomta *A város regényét*. Éppen amikor visz-
szaköltöztem A városba. Nagy Endre írta, Ady kortársa, barátja. Végre fel-
tárult előttem egy világ, amelyet oly rég szerettem volna megismerni. Az
a világ, amelyben Juhász Gyula, Krúdy Gyula, Dutka Ákos, Nagy Endre és
Ady még csak szárnyakat bontogató, lumpen, tróger, folyton balhét kere-
sítő fiatal férfi volt, egy olyan korban, amikor az újságírók dobbantódesz-
kának használták ezt a várost Budapest felé... de addig is az újságírónak a
kávéházban volt a helye, ha volt pénze, ha nem. Egy olyan irodalmi
közeg, amely aligha létezhetett a városi zsidóság nélkül. Végül elmentek
Váradról. Én pedig ezt a regényt olvasva lettem ismét váradi lakos. Ebből
a regényből ihletődött az első váradi rendezésem. Az *Orfeum*.

ADY: Az *Új verseket* már nem Váradon írta...

ADY: „Ez itt a lép világa. Szürke,
Silány, szegény világ. Megülte
Az örök köd, mely egyre rémít.
A láplakók közt várom én itt
Az én szép, fényes reggelem,
Bús esti köd rémít s borul rám,
De az a reggel megjelen.” (*Vízió a lápon*)

TÓTH TÜNDE